Un vechi cuvântător

Un vechi cuvântător

Mulţi au părăsit adevărul stricăciunii totale a omului, ca pe o idee invechită. Oamenilor nu li se spune deschis că sunt păcătoşi vinovaţi înaintea unui Dumnezeu Sfânt. Felul de a predica al celor dinaintea noastră – subliniau mereu adevărul acesta – este văzut ca o relicvă a timpurilor trecute. Totuşi este un predicator care a rămas din şcoala cea veche şi el vorbeşte astăzi tot aşa de clar ca şi altădată. El nu este popular, deşi ascultatorii săi sunt din lumea întragă şi el merge prin orice loc de pe pământ şi vorbeşte în orice limbă care există sub soare. El îi vizitează pe săraci, se duce şi la cei bogaţi şi predică oamenilor din toate religiile pământului cât şi celor fără religie, iar subiectul predicii lui este totdeauna acelaşi.

Este un cuvântător plin de putere – deseori stârneşte simţiri pe care nici un predicator nu le-ar putea scoate la iveală şi aduce lacrimi în ochii care nu plâng deseori. El se adresează conştiinţei şi inimii. Argumentele lui nu pot fi combătute de nimeni şi nu este inimă care să fi rămas cu totul nemişcată de puterea cuvântării lui. Mulţi oameni il urăsc, mulţi îşi pierd inima în prezenţa lui, dar într-un fel sau într-atul el face ca fiecare să-l audă. Nu este delicat, nici politicos. Într-adevăr, el întrerupe deseori aranjamentele oamenilor şi le ofileşte bucuriile vieţii. Intră nepoftit şi în prăvălii şi în fabrici; apare în mijlocul celor care se socotesc a fi ceva, şi la timpul cel mai nepotrivit. Numele lui este MOARTEA.

Nu poţi să iei un ziar fara sa găseşti că este un colţ pentru ea. Fiecare piatră de mormânt îi serveşte ca loc de unde predică. Deseori îi vezi ascultătorii venind şi plecând de la locul de înmormântare. Moartea neaşteptată a unui vecin – plecarea care te întristează atât de mult a unei rude la care ai ţinut – pierderea unui prieten bun – golul de nedescris pe care ţi l-a lăsat în inima moareta soţiei tale iubite sau faptul că ţi s-a dus copilaşul pe care îl idolatrizai – au fost chemări pline de putere şi de seriozitate din partea acestui vechi cuvântător. În curând el te va lua şi pe tine ca text al cuvântării lui şi, în suferinţa adusă de moarte în cercul familiei şi lângă mormântul tău, el va vorbi altora. De aceea inima ta să mulţumească lui Dumnezeu în clipele acestea că eşti încă pe pământul celor vii – că n-ai murit până acum în păcatele tale.

Poţi să dispreţuieşti Biblia, să râzi de învăţăturile ei; poţi să nesocoteşti înştiinţările ei, poţi să nu vrei să te gândeşti la Mântuitorul despre care ne vorbeşte ea. Poţi să stai departe de cei care predică evanghelia; nu eşti obligat să mergi la vreo biserică şi poţi să ocoleşti adunările creştine. Faci ce vrei cu această foaie sau cu altele pe care le vei primi.

Dar ce vei face cu vechiul cuvântător despre care am vorbit?

Ca om care vei muri, gândeşte-te la viitorul care-ţi stă în faţă. Puţinele tale zile vor trece în curând, plăcerile tale se vor sfârşi. Şi, după toate, trebuie să mori, „oamenilor le este rânduit să moară o singura dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9:27). Stai pe loc şi gândeşte-te la lucrul acesta. Nu este o anumită cauză a morţii? Oare numai din întâmplare trebuie ca o astfel de fiinţa ca omul, cu anumite puteri şi talente, să aibă un sfârşit atât de umilitor? Nu este decât un răspuns la aceste întrebări şi, atât timp cât vechiul cuvântător va veni mereu la unul şi la altul, va continua să ne spună care este cauza. Ascultaţi-o: „printr-un singur om păcatul a intrat în lume, şi prin păcat moartea” (Romani 5:12)

Căderea omului

Nu este o simplă dogmă teologică, ea este o realitate amară, dovedită de istoria lumii şi de experienţele noastre proprii. Păcatul nu este, simplu, un cuvânt neplăcut al Bibliei sau pe buzele predicatorilor; este puterea universală întunecoasă, care aduce suferinţa prin prezenţa ei. „Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toti au păcătuit” (Romani 5:12). Şi tu , care citeşti aceste rânduri, ai partea ta în păcat. Ai păcătuit, sentinţa morţii a trecut şi asupra ta. O clipă după moarte nu te va mai interesa dacă ai murit într-un palat sau într-un bordei. Dar întreaga ta veşnicie va depinde de starea în care vei muri. Dacă „mori în păcatele tale”, dispreţuind curăţirea care se poate face prin sângele Fiului lui Dumnezeu, soarta îţi este pecetluită. Toţi cei necredincioşi vor avea partea lor „în iazul care arde cu foc şi cu pucioasa, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21.8).

Care dintre aceste două amintiri va fi a ta:

- mort fără milă (Evrei 10:26)sau- mort în credinţă (Evrei 11:13)?

„Dacă ei ar fi fost înţelepţi ca să înţeleagă aceasta, ar fi cugetat la sfârşitul lor de la urmă.” (Deuteronom 32.29). „Pentru că plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viata eternă în Hristos Isus, Domnul nostru.” (Romani 6.23).

„Dar Dumnezeu Îşi arată propria Lui dragoste fată de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5.8).

Vechiul cuvântător n-a vorbit niciodată atât de tare şi de clar ca atunci când Isus S-a jertfit la Golgota. Sfinţenia lui Dumnezeu nu putea să trateze cu uşurinţă păcatul. Toată pedeapsa vinovăţiei, toată plata păcatului în toată realitatea lui întunecată – a trecut asupra Locţiitorului nostru, a Celui fără păcat. El a luat locul nostru în moarte şi judecată, pentru ca noi să putem avea locul Lui de primire şi de favoare înaintea lui Dumnezeu.

Poţi să mori nemântuit; totuşi nu vei muri fără să fi fost iubit.

Ce vei face fară Hristos? Moartea iţi va pecetlui soarta şi în sunetul tău vor suna mereu aceste cuvinte: „ Prea tarziu”...”

Ce vei face fără El? La scaunul de domnie mare şi alb vei sta înaintea Lui fără să poţi spune un cuvânt, ca unul care ai nesocotit harul Lui.

Nu poti fără El nu este un alt Nume prin care să poţi fi mântuit – nici cale, nici nădejde.

Fără El – pierderea veşnică a dragostei, a vieţii, a luminii Fără El – chinul veşnic si noaptea veşnică.

CU Hristos – mântuire, iertare, cer.

Vino acum la El!

clickbible.org